

PHẦN 6

Buổi chiều, Lệ Thuyên về trước. Cô vừa vào nhà thì bà Thu đã lên tiếng:

- Con có gặp thằng Kiệt không vậy?
- Dạ không.

Bà Thu chép miệng:

- Chắc là lại đi ăn cơm với con Vy nữa rồi. Thằng này tệ quá.:
- Anh ấy có tự do đó mà mẹ.

Nói như vậy rồi Lệ Thuyên về phòng. Nằm dài trên giường, cô nghĩ về chuyện của cô và Võ Kiệt. Tại sao đi đến mức độ này chứ .

Tít... Tít... Tít...

Chuông điện thoại reo, Lệ Thuyên nghe máy:

- Alô!
- Chị Thuyên hả? Vy đây! Anh Kiệt về chưa vậy?
- Vẫn chưa. Có chuyện gì không?
- Lúc nãy anh ấy đang ở nhà em. Đang vui vẻ tự nhiên anh ấy đòi về ký đơn ly hôn. Em có cản nhưng không được.

Lệ Thuyên chới với, hụt hẫng. Phải kèm lắ m cô mới bật ra được một câu:

- Vậy à!

Thế rồi tắt máy. Lúc đó Võ Kiệt cũng vừa về đến. Lệ Thuyên muốn chính miệng mình đòi ly hôn, cô cần có sĩ diện.

Giọng cô lạnh như tảng băng.

- Đưa đơn ly hôn cho tôi ký.

Võ Kiệt khựng lại. Hôm nay anh cố tình hoàn thành sớm công việc để về với cô. Anh muốn hàn gắn lại tình cảm vợ chồng. Vậy mà anh vừa vào phòng, cô đã nói một câu như tát nước vào mặt anh.

Võ Kiệt làm dữ:

- Cô nôn nóng lắm chứ gì?

- Đúng vậy.

-Tôi không ngờ cô lại như vậy.

- Có ngờ hay không ngờ thì anh cũng phải đưa đơn cho tôi ký. Tôi không muốn sống cảnh này nữa.

- Cô nôn nóng muốn đến với tên đạo diễn đó đến thế à?

Lệ Thuyền nổi giận:

Anh có thể nói bất cứ điều gì nhưng tôi không cho phép anh hạ thấp danh dự tôi như vậy.

Vỹ Kiệt cười khẩy:

- Cô còn nói hay được sao?

- Tôi không như anh nên anh đừng tưởng ai cũng vậy.

- Tôi thế nào?

- Anh thế nào thì tự anh biết.

Vỹ Kiệt chau hai chân mày như muốn đụng vào nhau. Anh gắt?:

- Cô đã suy nghĩ kỹ cho tờ đơn ly hôn chưa?

Lệ Thuyền khoác tay:

- Anh không cần lo chuyện đó. Anh chỉ cần đưa đơn tôi ký là được.

- Cô

Tít... tít... tít...

Đang tranh cãi thì Lệ Thuyền xó điện thoại. Là Trình Nam gọi và Vỹ Kiệt cũng biết điều đó.

Lệ Thuyền bật nắp chiếc Nokia đời mới lên nghe.

- Em nghe đây.

-...

- Bây giờ em đang bận.

- ...

- Anh ở đó chờ em ư?

- ...

- Chắc không được đâu.

-

- Vậy à?

-

- Được Em sẽ tranh thủ tới.

- ...

- Dạ!

-

- Dạ!

Lệ Thuyền cúp máy. Cô chợt bắt gặp ánh mắt nãy lửa của anh. Anh mai mỉa:

- Lại hẹn hò à?

Lệ Thuyền chẳng sợ:

- Đúng vậy.

- Cô có nhớ là mình vẫn còn là dâu nhà này không hả?

- Vậy thì đã sao? Tôi đâu còn xem mình là dâu nhà này nữa. Chỉ tại anh không chịu đưa đơn ly hôn và ký vào đó thôi. Nếu không tôi đã ra đi từ lâu rồi.

- Quá đáng!

- Anh đừng có mà mắng tôi hoài nhé. Tôi có thể kiện anh bất cứ lúc nào đấy.

- Cô giỏi lắm.

- Anh đừng vòng vo nữa. Lấy đơn ra ký đi. Hay anh không nở xa tôi.

Nghe câu này, tự ái Vỹ Kiệt dâng lên đến đỉnh đầu. Đến nước này thì anh chẳng thể nhìn cô được nữa: Tức nước vỡ bờ. Anh kéo học tủ lấy đơn ly hôn được đánh máy và ký vào đó.

Anh gầm gừ:

- Cô ký vào đi và từ nay chúng ta đường ai nấy đi.

Cầm bút trên tay mà Lê Thuyền run run. Cô vội đặt nhanh bút xuống ký vào.

- Rồi đấy! Tôi đi được rồi chứ?

Vỹ Kiệt khô cổ:

- Cô muốn đi đâu mặc cô. Từ nay tôi và cô là người xa lạ.

- Cảm ơn anh đã nói ra câu đó, chào anh.

Lê Thuyền đi như bay ra ngoài. Cô không muốn anh thấy được những giọt nước mắt yếu đuối của mình. Thế là họ đã ly hôn.

Người đứng ra nhận đơn là Gia Huy. Theo thông lệ, anh mời họ đến để hoà giải.

Vỹ Kiệt đến sớm hơn một chút.

Gia Huy trêu đùa: .

- Thằng quý! Mà y nôn ly hôn đến vậy ư?

- Càng nhanh càng tốt, nhưng mà nhớ làm theo kế hoạch đó.

- Tao biết rồi.

Lát nữa mà nhớ đừng có hỏi nhiều đó, tao không thích trả lời đâu.

Gia Huy trợn mắt: .

- Trời! Mà y đang lệnh cho tao hả? Mà y là ông chủ của tao chắc.

- Tao không phải ông chủ mà là thân chủ của mà y. Mà y phải tôn trọng ý kiến của tao.

- Được rồi? Tao sợ mà y!

Nhìn đồng hồ, Gia Huy sốt ruột khi đã trễ mười lăm phút.

Anh nói:

- Ê! Có khi nào cô ta nghĩ lại, nên không đến đây.

Đó là điều hy hữu, Vỹ Kiệt rất mong điều đó nhưng anh biết nó sẽ chẳng bao giờ xảy ra.

Cốc cốc cốc...

Đôi phương của anh đã đến. Anh đoán chẳng sai. Vỹ Kiệt sửa lại tư thế. Anh cố tạo cho mình vẻ nghiêm nghị nhưng không kém phần lạnh lùng.

Gia Huy hắng giọng:

- Vào đi!

Lệ Thuyên bước vào cô khựng lại khi nhận ra Gia Huy. Cả anh cũng thế. Vợ Vỹ Kiệt là cô gái đồng danh này ư? Hèn gì mà, nó bỏ cũng phải. Gì chứ mồm mép cô ta thì anh đã được kiểm nghiệm rồi:

Tuy ngạc nhiên nhưng Gia Huy vẫn tỏ ra tỉnh:

- Chào cô! Mời cô ngồi!

Lệ Thuyên vừa ngồi vừa nói nhỏ:

- Nếu biết anh là người xử vụ này thì tôi chẳng thèm đến.

- Cô nói vậy với ý gì vậy? Cô không tin tưởng tài năng của tôi ư?

- Tôi nói gì mặc tôi. Anh cứ làm đúng theo công việc của anh là được.

- Nhưng tôi cũng cần biết đương sự mình đang muốn gì. Nếu cô ta không phục thì tôi nghĩ mình không nên xử vụ này.

Lệ Thuyên bắt đầu khó chịu. Hai tên này đúng là bạn của nhau mà, đều thấy ghét như nhau.

Lệ Thuyên đăm quạu:

- Nếu anh đã nói vậy thì tôi yêu cầu bên kia đổi luật sư đi. Đừng có ý vào sự quen biết mà ức hiếp tôi.

- Mơ đi!

Vỹ Kiệt chỉ nói gọn một câu như thế.

Thuyên liếc anh:

- Anh phải tôn trọng ý của tôi chứ.

- Vậy cô tìm luật sư đi.

Gia Huy chen vào:

- Xin lỗi, đây không phải là nơi gây gổ.

Lệ Thuyên phang ngang:

- Chuyện này do anh khởi xướng chứ ai. Anh bắt đầu làm việc được rồi đó.
- Ủa! Bộ không đòi luật sư hả?
- Anh mà lộn xộn coi chừng tôi kiện anh tội không làm đúng nhiệm vụ đó.

Gia Huy có vẻ ngán. Bà chằn này ghê thật. Vậy mà Võ Kiệt lại có thể sống chung với cô ta hai năm. Quả là đáng gờm!

Gia Huy bắt đầu vào việc. Anh nghiêm chỉnh:

- Hôm nay, tôi mời anh chị đến đây là để tiến hành hoà giải lần một.
- Khởi cần!
- Trời! Có cần phải đồng thanh đến thế không? Đồng vợ đồng chồng à?

Gia Huy lắc đầu:

- Theo lý thì tôi phải làm như vậy. Anh chị không có quyền có ý kiến.

Lệ Thuỳên nhăn trán:

- Nè! Tôi có quyền... công dân đó. Anh đừng ý làm luật sư rồi muốn lên mặt nha.

- Đây là phòng luật sư, mong chị vị nể một chút.
- Lệ Thuỳên hơi què, cô nói bừa:
- Anh xử thì xử lẹ đi!
- Chị phải giữ im lặng thì tôi mới xử được chứ.
- Lẹ lẹ đi!

Gia Huy cũng bắt đầu thấy quạu. Giọng anh có vẻ gay gắt:

- Chị cho tôi biết đi! Lý do gì mà chị đòi ly hôn?
- Chẳng phải anh ấy nói rõ trong đơn rồi sao? Anh tự xem lấy đi.
- Cô hãy trả lời những gì tôi hỏi và hãy dẹp cái cách nói chuyện đó đi.

Lệ Thuỳên lén trề môi. Hấn ý hấn là luật sư nên ra oai kia. Đáng ghét

Cô phán:

- Không hợp thì ly hôn:
- Chị nói rõ lý do không hợp nhau đi.

Võ Kiệt chen vào:

- Cô ấy không chịu sinh con, thế là phải chia tay.
- Lý do đơn giản như vậy à?
- Ừ!

Lệ Thuỳên bực bội:

- Có đơn giản cũng phải xử nhanh giùm đi.
- Vấn đề này tôi khuyên cả hai anh chị nên suy nghĩ lại. Chúng ta có thể bàn bạc.

Vỹ Kiệt cương quyết:

- Nếu cô ấy nhất quyết không chịu sinh con thì tôi vẫn giữ ý định ly hôn.

Lệ Thuyên cũng chẳng vừa:

- Tôi chẳng bao giờ sinh con cho người không biết thương yêu vợ độc đoán đâu.

- Tôi độc đoán, vậy cô có làm theo ý tôi không?

-Anh đừng có mơ. Trong chuyện này anh hoàn toàn sai. Anh còn muốn tôi làm theo ý anh ư?

- Cô đừng có cộng nhiều chuyện lại nói với nhau như thế. Chẳng lẽ cô hoàn toàn đúng ư?

- Đúng vậy.

- Cô tự suy nghĩ lại điều đó đi! Cô biết rõ ngoài lý do cô không chịu mang thai, thì còn một lý do nữa khiến tôi ly hôn.

- Tôi biết điều đó chứ. Tôi muốn tự do và anh cũng thế.

- Nếu đã biết vậy thì khỏi tranh cãi. Nói một câu ly hôn là xong.

- Nói một vạn câu cũng được chứ đừng nói là một câu.

- Được, vậy thì ly hôn.

- Ly hôn thì ly hôn. Tôi sợ anh à?

Vậy đó! Gia Huy ngồi nghe hai người cãi nhau đến dờ dột. Nếu họ không phải Vỹ Kiệt và Lệ Thuyên thì anh đã cho họ ra ngoài từ lâu rồi.

Lệ Thuyên mượn một căn hộ nhỏ ở khu chung cư. Cuộc sống có vẻ thanh thản và yên ổn khi không có bà Thu và Vân Mai, nhưng lại trống vắng khi không có Vỹ Kiệt.

Lệ Thuyên chợt thờ dài:

- Tại sao mọi chuyện lại thế này?

Bạch Cúc lắc đầu:

- Mi thấy hối hận chứ gì?

- Làm gì có.
- Mi còn chối. Nhìn mi là ta biết.
- Mi hay quá ha! Mi làm như mi là nhà tâm lý vậy.
- Không phải nhà tâm lý nhưng nhìn mi, ta biết mà.

Lê Thuyên khoác tay:

- Thôi! Mi đừng có triết lý nữa, ta nhức đầu quá
- Thuyên nè! Ta nghĩ nên suy nghĩ lại. Tuy ta không biết chồng mi nhưng nếu anh ấy là người mà mi chọn thì ta bảo đảm anh ấy không tệ đâu.
- Mi đang tâng bốc ta hay hấn vậy?
- Cả hai.
- Nói vậy thì nói làm gì?
- Mi đừng có bướng nữa. Nghe ta nói một lần đi.
- Nếu mi muốn ta huề với hấn, thì khỏi nói. Ta không thay đổi ý định đâu. Hơn nữa ngay cả đơn ly hôn, ta cũng đã ký rồi.

Bạch Cúc chép miệng:

- Mi hồ độ quá! Mi đừng quên là vẫn còn hai lần hoà giải.
- Cũng vậy thôi! Đối với ta, lúc ký đơn ta và hấn chẳng còn quan hệ gì nữa:
- Mi có thấy mình rập tuyệt tình không vậy.
- Hấn ta đầu có tình với ta thì ta cũng phải vậy.
- Mi bớt bướng bỉnh một chút đi.
- Mi cũng biết bản tính trời sinh của ta là vậy mà.

Bạch Cúc bực bội. Cô gất gỏng:

- Ly hôn là chuyện lớn đó, mi đừng có cố làm tình. Ta không muốn sau này mi phải hối hận và đau khổ đâu.

Lời nói của Bạch Cúc như khơi trúng nỗi đau, Lê Thuyên ngồi thừ ra nghĩ ngợi. Liệu cô có hối hận khi ly hôn với anh không? Cô còn yêu anh rất nhiều, cô có thể khẳng định điều đó. Anh đâu biết rằng, ngày hoà giải lần một, cô đã đi trễ mười lăm phút, không phải cô cố tình mà là cô đã khóc. Cô không muốn xa anh, thật tình là vậy. Cô đã khóc rất nhiều khi đứng trước cửa phòng luật sư và đó là lý do cô phải mang kính.

Liệu Vy Kiệt có hiểu được nỗi lòng của cô không? Sao một lời năn nỉ cô mà anh cũng không nói chứ? Chẳng lẽ anh cũng rất muốn ly hôn với cô? Có lẽ là vậy. Có lẽ anh đã yêu Vy mất rồi. Thật tàn nhẫn.

- Mi bắt đầu thấy hối hận à?

Lê Thuyên gạt phăng:

- Làm gì có.
- Nước mắt mi sắp tuôn ra rồi kìa.
- Thôi đi! Đừng nói chuyện này nữa nếu mi còn xem ta là bạn.
- Mi bướng bỉnh.
- Mi biết lâu rồi mà.

Bạch Cúc cố cười cho bạn vui:

- Ta sợ mi rồi.

Lê Thuyên chột lảng chuyện:

- Nè, nói về mi đi! Bao giờ thì mi lấy chồng đây.

Bạch Cúc rùn vai:

- Thôi! Thấy mi là ta ngán rồi. Chồng con chi cho khổ, sống độc thân hay hơn.

- Mi đừng có nói hay. Ta chỉ sợ mi không làm được thôi kìa.

Bạch Cúc chột buồn:

- Ta đang rầu muốn chết đây.
- Chuyện gì?
- Mẹ ta muốn gả ta rồi.

Lê Thuyên phì cười:

- Chuyện vui như vậy mà mi buồn cái nỗi gì?

Ta vui được sao?

Mi bị ép gả hả?

- Ừ!
- Sao kỳ vậy? Anh ta là ai, mi có biết không?

- Anh ấy là con của một người bạn thân của ba mẹ tao. Bà ấy muốn ta là con dâu của bà. Nhưng gần mười năm, ta và anh ấy không liên lạc với nhau. Nghe đâu, anh ấy đã có vợ.

- Hả! .

Lê Thuyên há hốc mồm:

- Có vợ rồi à?
- Họ đã ly hôn.
- Trời! Chuyện kinh dị vậy.

Bạch Cúc nhún vai:

- Bởi vậy mới nói.

Vậy mà gia đình lai cũng chấp nhận ư?

- Mi không biết đâu, hai gia đình rất thân nhau. Ba mẹ ta rất quy anh ấy.

- Nhưng anh ta đã có vợ lại còn ly hôn nữa chứ.

- Mẹ ta bảo anh la là người đàn ông lý tưởng đấy.

- Lý tưởng mà cũng ly hôn à?

- Nghe đâu anh ấy đã chyet ly hôn là do phía vợ anh ấy.

- Vậy à?

Bạch Cúc thở dài:

- Ta chẳng biết sao nữa.

- Mi cứ chống đối nếu thấy không thích.

- Ta sợ ba mẹ buồn. Hơn nữa, ta và anh ta cũng từng là bạn. Gặp nhau một lần cũng tốt.

- Cũng được! Mi cứ anh ta một lần thử xem sao?

- Ba mẹ ta đã hẹn ngày cho hai đứa gặp rồi. Mi đi với ta nhé.

Lệ Thuyền nhăn trán:

- Ta có biết ai đâu mà đi theo.

- Mi đi theo cho ta đỡ sợ. Với lại, nếu anh ấy tốt thì ta làm mai cho mi luôn.

- Trừu ui! Cám ơn lòng tốt cả mi nha.

- Hồng có chi.

Lệ Thuyền đùa:

- Biết đâu anh ấy chọn ta mà không chọn mi.

- Như vậy càng hay.

Lệ Thuyền lúng liếng:

- Tới lúc đó mi có khóc bù lu bù loa trách mắng ta tùm lum à?

- Xời! Chắc hồng có chuyện đó đâu!

- Mi đừng có nói cứng, biết đâu anh ta là người đẹp trai, ga-lăng, lịch sự thì sao.

- Ta tặng cho hết.

- Vậy ta không khách sáo đâu.

- Bing boong! Bing boong...

Lệ Thuyền nhướn mắt:

- Ai vậy ta?

- Mi mở cửa đi!

Lệ Thuyền lười biếng:

- Ta đang nằm! Mi ngồi thì mi ra mơ đi.

Bạch Cúc liếc mắt:

- Mi đúng là mèo lười.

Bạch Cúc ra mở cửa. Cửa vừa mở, Bạch Cúc đã khựng lại:

- Anh... đến đây làm gì?

Gia Huy cũng ngạc nhiên:

- Cô cũng ở đây sao?

- Ở đây chứ ở đâu.

- Nếu biết có cô ở đây thì tôi đã không đến.

Bạch Cúc trề môi:

- Anh làm như tôi thích gặp anh lắm vậy.

Lệ Thuyền ló đầu ra, cô nói lớn:

- Ai vậy Cúc?

- Người ta bấm chuông nhầm.

Gia Huy trợn mắt:

- Sao cô biết nhầm? Nhiều chuyện!

- Cái gì?

- Cô làm ơn né sang một bên cho tôi vào. Người tôi gặp là người trong kia chứ không phải cô.

- Bạch Cúc liếc mắt:

- Bây giờ tôi không cho anh vào thì sao?

Gia Huy không thèm tranh cãi, anh xăm xăm đi vào làm Bạch Cúc phát hoảng né sang một bên. Bạch Cúc nguyên rủa: .

- Người gì đáng ghét, khó ưa!

Gia Huy ngồi ở xa-lông. Lúc đó Lệ Thuyền cũng vừa ra. Cô lạnh lùng:

- Anh đến đây làm gì?

- Gởi giấy báo.

- Có gì không?

- Cô tự đọc thì biết! Nhiệm vụ tôi chỉ có như thế. Xong rồi, tôi về.

Gia Huy lại đi ra ngoài nhanh như sóc. Bạch Cúc nhăn trán:

- Sao hấn đến đây vậy Thuyên? .

- Anh ta là luật sư xử vụ ly hôn của ta và Vũ Kiệt.

- Hả!

- Ừ! Tôi nhận vụ ly hôn của họ thì đã sao?

Bạch Cúc vô tình gặp Gia Huy ở nhà xe. Cô hần học:

- Sao anh lại ác độc như thế? Sao lại chia cách vợ chồng người ta?

- Cô Hai ơi, làm ơn đi! Tôi là luật sư đó.

- Luật sư thì sao? Xử bậy bạ à?

Gia Huy liếc mắt:

- Chẳng hiểu gì hết mà cũng nói.

- Anh nói cái gì?

Gia Huy khoác tay:

- Nói chuyện với cô mắc công tốn nước bọt. Tôi về ngủ còn sướng hơn.

- Người gì ăn nói mất vệ sinh.

- Đẩy chiếc Air Blade ra phía trước, Bạch Cúc hoảng lên:

- Á!

Gia Huy cũng giật mình vì tiếng kêu thất thanh của cô:

- Có chuyện gì vậy?

- Xe xì bánh rồi.

Tuy rất ghét nhưng thấy gương mặt nhăn nhó đến khổ sở của cô, tự dưng nao lòng, Gia Huy thật thà:

- Xì rồi à?

Bạch Cúc bực dọc:

- Bộ không thấy sao mà còn hỏi? Đúng là dư hơi.

- Nè! Vừa thôi đấy!

- Tôi đang bực. Anh đừng có chọc giận tôi đấy

Gia Huy chột dùi giọng:

- Cô qua chạy xe tôi đi. Đưa xe cô, tôi dẫn cho.

- Tự nhiên tốt dữ! Bạch Cúc cố tình làm cao:

- Ai mà thèm cho anh dẫn, ai biết anh có ý đồ gì không?

- Trời đất ơi! Ngó xuống mà nghe con nhỏ này nói chuyện nè. Tôi có lòng tốt muốn giúp nhỏ mà nhỏ còn nghĩ xấu cho tôi, lại còn chảnh chọe nữa. Nếu đã vậy thì cò cứ từ từ mà dẫn bộ nhè. Chúc vui về.

Nói nhiều đó đủ rồi anh chạy đi mất. Bạch cúc ì ạch dẫn xe mà miệng cứ rửa thắm:

- Đồ đáng ghét khó ưa! Tôi nguyên rửa anh.

Như sực nhớ ra, Bạch Cúc reo lên:

- A! Gọi người đến sửa, có vậy mà không nghĩ ra.

Một hy vọng dấy lên, Bạch Cúc lấy di động ra gọi. Cô chọt la lên:

- Hà! Máy hết pin rồi. Trời! Lần này trời phạt con rồi. Chiếc xe nặng như vậy làm sao con dẫn cho nổi.

Cô lại rửa thắm:

- Người gì đâu mà nhẫn tâm lại lạnh lùng, hơn thua với con gái. Thấy người ta gặp nạn như vậy mà cũng bỏ đi cho được. Uể oải hết cả người.

- Nè! Nói gì vậy nhỏ?

Bạch Cúc giật mình. Là Gia Huy! Cô lại giở chứng:

- Anh đến đây làm gì?

- Cô đẩy xe có mệt không vậy?

- Chuyện này thì liên quan gì đến anh.

- Nơi này rất xa chỗ sửa xe đây. Cô có đủ sức xe đây. Cô có đủ sức dẫn bộ đến đó không?

- Mặc kệ tôi.

- Vẫn bướng bỉnh à? Làm người ta khó chịu rồi làm thắm trách là sao?

Ồ! Ý nghĩ của cô mà sao hần biết được vậy? Hần guốc trong bụng cô ư? Đáng sợ quá!

Gia Huy nghiêm nghị:

- Thôi, đứng lại đi! Tôi gọi đến rồi kia, để người ta mang nó về sửa đi.

- Ai mượn anh làm như thế vậy?

- Nè! Con nhỏ kia! Cô đừng có chảnh nhè. Bộ cô không biết tự cao như vậy hại bản thân hả?

Bạch Cúc dẫu môi. Sao tự dung hần tốt và chu đáo với cô dữ vậy? Hồng biết có ý đồ gì không nữa? Tuy vậy nhưng Bạch Cúc vẫn mừng thắm trong bụng vì chiếc xe cô đang được đưa lên xe lớn chờ về tiệm sửa.

Đang đứng lơ ngơ, Gia Huy lại lên tiến tiếng:

- Lên xe đi, tôi chờ. Nước nè, uống đỡ đi cho bớt khát.

Cầm chai nước trong tay, Bạch Cúc nhăn nhó

- Không có ống hút sao mà uống được. .

- Trời ạ!

- Làm gì mà anh kêu trời dữ vậy?

- Bóp tay với cô luôn rồi.

Bạch Cúc nhăn trán:

- Anh muốn nói gì:

- Thôi, không tranh cãi nữa! Cô lên xe đi, tôi chờ lại quán giải khát.

- Sao tôi phải lên xe cho anh chờ?

- Cô Hai! Sức chịu đựng của tôi có hạn đấy. Cô đừng làm tôi nổi nóng lên đó.

- Anh làm gì mà quạu với tôi dữ vậy?

- Tôi không bóp nhỏ cô ra là may lắm rồi. Có lên xe không thì bảo.

- Lên thì lên! Có xe miễn phí mà ngu sao đi bộ.

Gia Huy lắc đầu. Trời! Con nhỏ lên xe mà ngồi xa anh một khúc. Để bao gao năm chục ký vào giữa vẫn còn được đây.

Hừm! Cô đã lên xe thì xem như đã giao mạng cho tôi rồi đấy. Gia Huy cố tình hù ga chiếc Nouvo cho nó phóng đi một cái vèo.

Bạch Cúc phát hoảng, cô ôm cứng lấy anh.

Gia Huy cố tình:

Nè! Cô có cần... lợi dụng tôi giữa ban ngày như vậy không?

Hả! Bạch Cúc ngượng đến vạch đất chui xuống. Trời ơi! Không những cô ôm anh mà còn áp cả mặt vào lưng anh nữa chứ. Ôi! Ngượng không thể tả. Cô đành làm dữ để lẩn át cái quê:

- Anh lợi dụng tôi thì có! Ai bảo anh chạy nhanh làm chi!

- Ai mà thèm lợi dụng cô. Cô hỏi mọi người đi! Người ta thấy cô ôm tôi rõ ràng. Tôi bị lợi dụng thì có.

- Anh...

- Người ta nhìn kia, cô làm dữ nữa đi!

Bạch Cúc nhìn anh. Đúng là có người đang nhìn hai người thật. Bạch Cúc quê không chịu được.

- Anh đúng là tên cơ hội.

- Cô đừng vu oan cho người vô tội nha.
- Anh mà vô tội ư?
- Chứ gì nữa.
- Xí? Tôi không thèm nói chuyện với anh nữa.

Gia Huy thâm cười. Tự dung trong lòng anh dấy lên một niềm vui là lạ.

Từ lúc Lệ Thuyền dọn đi, bà Vân Thu vui hẳn ra. Bà bắt đầu thực hiện kế hoạch hai.

- Con à! Chủ nhật con đi gặp Bạch Cúc nhé. Mẹ hẹn giúp con rồi đấy.
- Để làm gì hả mẹ?
- Hai gia đình muốn tác hợp cho hai đứa.
- Mẹ! Sao tự dung lại nói mấy chuyện này?
- Không nói chuyện này thì nói chuyện nào? Con đã ly hôn rồi thì cũng phải nghĩ đến cưới vợ chứ.
- Con chỉ mới ly hôn gần nửa tháng thôi mà mẹ.

Bà Thu chép miệng:

Nửa tháng đã là lâu lắm rồi. Mẹ không thể chờ đợi được. Con phải cưới vợ gấp:

Vỹ Kiệt nhăn nhó:

- Chuyện này từ từ tính đi mẹ.
- Không được! Con phải cưới gấp cưới được.
- Nhưng con đã lạ người có vợ, ai mà chịu lấy con.
- Có mà! Là Bạch Cúc đó. Mẹ đã hẹn nó giúp con rồi.
- Bạch Cúc? Là ai?
- Trời! Con mau quên quá. Bạch Cúc là con bác Bình đó. Ngày xưa tụi con chơi chung đó. Bây giờ con bé đó trở thành bác sĩ Đặc biệt nó vẫn chưa có bạn trai.
- Như vậy con càng không thể tính mấy chuyện trăm năm với cô ấy được. Con không xứng với cô ta đâu.
- Ai bảo như thế.

Vỹ Kiệt khó chịu:

- Mẹ nên nhớ giùm con là con trai mẹ đã có một đời vợ. Mẹ làm như vậy là thiệt thòi cho người ta.

Bà Thu nhăn trán:

- Con lo gì mấy chuyện đó. Con trai của mẹ đầy tài năng. Có một đời vợ thì đã sao nào?

- Chuyện này không được mà mẹ.

Bà Thu gắt:

- Con đừng nói là con vẫn còn nhớ đến Lệ Thuýên đấy. .

- Cô ấy là vợ con, con nhớ thì đã sao hả mẹ?

- Nó là người mang đây tội lỗi, con còn nhớ đến nó làm gì?

- Mẹ đừng nói vậy mà.

- Con đừng bênh nó, mà mẹ cũng yêu cầu con hãy quên nó đi.

Vỹ Kiệt gục đầu vào tay. Bà làm sao biết được tâm trạng anh thế nào. Nếu dễ quên nhau thì làm sao có chuyện đau khổ.

Bà Vân Thu lại tiếp:

- Chủ nhật này con hãy đi gặp Bạch Cúc đi. Mẹ lệnh cho con đấy.

- Mẹ ơi! Con chẳng có tâm trí vào mấy chuyện này đâu.

- Lần trước mẹ đã cho quyền con lựa chọn, kết quả con chọn một cô vợ chẳng ra làm sao. Bây giờ mẹ không để chuyện này xảy ra nữa đâu. Bằng mọi giá con phải đi gặp Bạch Cúc.

Sao mẹ lại ép con chứ?

- Mẹ làm tất cả đều vì muốn tốt cho con. Con hãy vì mẹ một lần đi.

Vỹ Kiệt nao lòng. Có lẽ anh cũng nên làm bà vui một lần. Anh gật gù:

- Con sẽ đến đó.

Bà Thu vui mừng:

- Phải vậy chứ. Mẹ bảo đảm con sẽ thích con bé ấy.

- Không đến lượt con thích đâu mẹ. Người ta là con gái mới lớn lên, con còn là trai đã có vợ. Chưa chắc cô ta chịu con đâu.

- Chịu mà! Mẹ tin là vậy.

- Con sẽ đến đó nhưng được hay không thì con không hứa đâu.

- Miễn con chịu đến đó là được.

- Được rồi! Con nghe lời mẹ mà.

Bà Vân Thu vui ra mặt. Lần này Võ Kiệt làm đúng ước nguyện của bà rồi.

Võ Kiệt cũng nghe xót xa. Điều này có thể làm mẹ anh vui đến thế ư? Còn anh, liệu anh có vui được không khi trong lòng vẫn giữ hình bóng của Lệ Thuyên. Anh lảng lảng ra vườn, từng bước chân anh có vẻ nặng hơn khi tiến gần đến nơi kỷ niệm - nơi có đầy ắp bóng hình cô.

Buổi chiều tại quán Galaxi. Một tình cảnh dở khóc dở cười khi Lệ Thuyên, Võ Kiệt, Bạch Cúc, Gia Huy đều chạm mặt nhau. Một cuộc hội ngộ bất ngờ làm người trong cuộc muốn ngạt thở.

Bạch Cúc không ngờ chồng của Lệ Thuyên lại là Võ Kiệt. Nếu biết như vậy thì cô đã quyết liệt chống đối rồi. Bây giờ ngồi “cứng đờ” như vậy làm cô muốn bật khóc.

Võ Kiệt lên tiếng phá tan không khí nặng nề của buổi "hợp mặt":

- Sao không ai nói chuyện hết vậy?

Gia Huy giả lả:

- Đúng rồi! Nói chuyện lên cho vui.

Lệ Thuyên chen vào. Gương mặt cô lạnh đến đóng băng .

- Tối nay, Võ Kiệt và Bạch Cúc nhân vật chính. Tôi và Gia Huy chỉ là phụ thôi. Hai người cứ nói chuyện với nhau đi.

Bạch Cúc đá chân bạn. Cô nói nhỏ:

- Mi sao vậy, tự dưng làm khó ta?

Lệ Thuyên tỉnh bơ:

- Mi vào đề đi, đừng để anh ấy đợi lâu.

- Mi đừng nói vậy nữa mà.

- Bạch Cúc quay sang Gia Huy, cô nháy mắt với anh:

- Tự dưng tôi muốn đi đến một nơi, không biết có ai có thể đưa tôi đi dùm được ' không? Chuyện này quan trọng lắm.

- Gia Huy tung tung:

- Cô nhờ Võ Kiệt nè.

Trời! Anh ta ngốc đến vậy ư? Cô đã muốn rớt lông mi luôn mà cũng không hiểu. Đúng là đầu to mà óc chỉ bằng trái nho.

Bạch Cúc Gượng cười:

- Anh huy có thể giúp tôi được không?
- Tôi há? Tôi...

Kịp nhận ra cái nháy mắt của cô nên anh gật đầu:

- Được thôi.
- Vậy mình đi.

Bạch Cúc và Gia Huy bỏ đi nhưng Vỹ Kiệt và Lệ Thuyền vẫn không nói câu nào, vì tận cùng đáy lòng, họ đang muốn có giây phút riêng tư này.

Lệ Thuyền mĩa mai:

- Anh cũng hay nhỉ! Vừa cặp bồ lại vừa đi coi mắt một người khác.
- Cô đang khen anh à?
- Hừm! Vậy mà lúc nào anh cũng đổ lỗi cho tôi. Ai ngờ ly hôn chưa được nửa tháng, anh đã muốn có người mới.

- Vỹ Kiệt cũng chẳng vừa, anh đập lại:

- Tôi cần có người vợ đảm đang, biết chăm sóc gia đình và đặc biệt à biết sinh con.

- Vậy anh tìm đúng người đi;

- Chuyện này tôi biết. Cô đâu cần phải giới thiệu.

Lệ Thuyền mím môi chua xót. Hoá ra, anh cũng rất tầm thường như bao người đàn ông khác. Thậm chí, anh còn hơn cả họ. Việc anh định kết hôn khi cô và anh ly hôn chưa đầy hai tuần là một minh chứng.

Lệ Thuyền đau đớn nhưng miệng vẫn cố nụ cười:

- Chúc mừng anh.
- Cám ơn cô. Tôi nghĩ chắc không bao lâu nữa, cô cũng như tôi.
- Tôi không hiểu ý anh.
- Hừm! Chẳng phải cô lúc muôn rời xa tôi để đến với Trình Nam ư?
- Anh đã quá xem thường tôi rồi. Tôi không có nhiều tình cảm như anh để gửi nó ở khắp nơi. Đối với tôi, vấp ngã một lần là quá đủ.

Vỹ Kiệt chau mày. Anh không hiểu được ý cô. Chẳng lẽ cô và Trình Nam không có gì thật sao? Không thể nào! Lời của cô, anh không thể tin được.

Vỹ Kiệt nhún vai:

- Lòng cô nghĩ gì ai mà biết được.

Lệ Thuyền ghét cay ghét đắng cách nói của anh. Cô bật đứng lên:

- Tôi nghĩ mình không có lý do gì để ngồi đây nói những chuyện không đâu. Anh ngồi đây đợi Bạch Cúc và Gia Huy đi. Tôi về

Cô ngốc lắm, Vỹ Kiệt cũng biết Bạch Cúc và Gia Huy cố tình rút binh để trả không gian cho anh và Lê Thuyên.

Lê Thuyên cố chạy thật nhanh trên chiếc Click, cô như trốn chạy khỏi anh. Nhưng cô đâu hay anh đang chạy phía sau ngầm bảo vệ cho cô.

...

Chờ Bạch Cúc đến một quán giải khát, Gia Huy gọi nước rồi quay qua trêu cô:

- Tôi chờ cô như vậy liệu có phạm pháp không ta?

Bạch Cúc nhăn trán:

- Là sao?

- Cô đang được người ta coi mắt mà. Tôi chờ cô như vậy là bị kiện đó.

Bạch Cúc liếc anh bằng nửa con mắt:

- Anh dẹp cái giọng điệu đó qua một bên đi. Chuyện lúc này tôi vẫn chưa tính nữa đây. Người gì mà ngốc hết biết.

Nè! Đừng hờ chút là mắng tôi ngốc nữa nha. Cô là bác sĩ thì tôi cũng là luật sư đó .

Bạch Cúc trề môi:

- Anh khỏi cần khoe. Luật sư gì mà ngốc chưa từng thấy, tôi nháy mắt muốn rụng lông mi mà cũng không biết.

- Tôi làm sao biết cô cố ý tốt tạo thế giới riêng cho họ.

- Bởi mới nói! Anh mà biết cái gì!

Gia Huy nheo mắt:

- Đủ rồi đó!

- Anh ngốc thì tôi bảo ngốc thôi.

- Chẳng phải tôi đã đi cùng cô rồi sao?

Đó không phải là tôi ngốc mà là cô không biết cách bảo người khác hợp tác thôi.

- Xời! Tự đưa mình lên cao rồi hạ người ta xuống. Những người như vậy người ta cho là không tốt.

-Vậy à! Vậy mà tôi đâu có nhận ra.

Bạch Cúc lắc đầu. Nói chuyện với hắn ta thật phí thời gian. Khổ nỗi lúc chiều cô đi chung xe với Lê Thuyên. Bây giờ đâm ra cô phải lệ thuộc vào hắn. Giúp đỡ người ta hoá ra hại mình rồi. Đành để hắn đưa về. Khổ ơi là khổ.

Quán sân vườn "Tình Nhân".

Lê Thuyên ngồi ở căn chòi được làm bằng lá cát theo hình cây nấm, xung quanh. Có những giàn dây tóc tiên thơ mộng.

Cô ngồi ở đây ba tiếng đồng hồ rồi. Đây là nơi Lê Thuyên và Võ Kiệt hay hẹn nhau khi đang yêu nhau. Thời gian đó thật vui vẻ và thơ mộng.

Tự nhiên cô nhớ anh da diết, nhớ đến không chịu được. Cảnh vật vẫn không thay đổi mà người nay nơi đâu. Nghĩ đến đây, Lê Thuyên nghe nghẹn ngào.

Cô chợt bật dậy, ngăn ngay dòng nước mắt vừa cháy ra. Cô quyết định về và không bao giờ đến nơi này nữa.

Vừa bước ra khỏi chòi, Lê Thuyên đứng khựng lại khi thấy Võ Kiệt đang vào. Bốn mắt chạm nhau không nói được lời nào.

Võ Kiệt cũng đứng chôn chân. Anh không ngờ mình lại gặp cô trong hoàn cảnh này. Cô đến đây có nghĩa là cô vẫn nhớ đến anh.

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi, Võ Kiệt đã quên hết bao giận hờn. Anh chợt ôm chặt lấy cô. Môi anh áp lấy môi cô và hôn một cách mãnh liệt.

Lê Thuyên quá bất ngờ nên cô chỉ còn biết đứng chịu trận. Hơn thế nữa, cô cũng không phủ nhận rằng cô rất nhớ anh.

Họ như thế thật lâu. Tự dưng Lê Thuyên như bừng tỉnh. Cô đẩy mạnh anh ra và nhìn anh bằng ánh mắt căm hờn.

- Anh làm trò gì vậy? Anh đừng quên là chúng ta đã ly hôn.

Võ Kiệt như chết sững, đau đớn tột cùng. Anh như con tim mình tan nát tê tái khi nghe đến hai từ "ly hôn"

Anh bật cười khan:

- Ly hôn ư? Em cố lấy chuyện này ra để che giấu tình cảm của mình à?

- Tôi không hiểu anh đang muốn nói gì nữa.

- Rõ ràng là em vẫn yêu anh. Nhớ anh, em mới đến đây.

- Bị nói trúng tim đen, Lê Thuyên thoáng giật mình, con tim run bầy bầy. Nhưng đó chỉ là cảm giác thoáng qua, cô bắt đầu lạnh lùng:

- Anh đừng nghĩ đến những điều đó.

- Tôi đến đây không phải vì anh.
- Vậy em nói đi! Em đến đây làm gì?
- Tôi đến đây chờ Trình Nam. Anh nghe rõ chưa?
- Em nói dối!
- Tôi không nói dối. Việc gì tôi phải nói dối anh.
- Hừm! Em chờ Trình Nam ư? Vậy hẳn đâu? Sao em không gọi điện cho hẳn đi.
- Anh ấy bận. Tôi ngồi đợi thì có sao?

Vỹ Kiệt như muốn nổi điên lên khi nghĩ đến chuyện cô hẹn hò với Trình Nam tại đây. Cô hết chỗ hẹn hò rồi sao? Hay là cô đang cố dối anh?

Vỹ Kiệt nghi ngờ:

- Em đang dối anh.
- Anh tin cũng được, không tin cũng được. Bây giờ tới và anh là người dung Chuyện của anh, tôi không xen vào. Và mong anh cũng như thế.
- Em tuyệt tình đến như thế à?
- Tôi muốn dứt khoát.
- Bằng cách lôi Trình Nam vào cuộc?
- Anh ấy chưa vợ. Tôi là gái đã ly hôn. Chúng tôi đến với nhau thì có gì là sai.
- Anh không tin em dễ dàng thay đổi như vậy đâu. Và ngay lúc này cũng vậy, anh biết em chẳng hẹn với Trình Nam nào cả.
- Anh đừng luôn cho mình là đúng.
- Anh dám chắc điều đó.

Tít tít tít...

Có tín hiệu điện thoại. Là Trình Nam gọi điện. Lê Thuyên chột nẩy ra ý định.

- Alô!
- Em đang ở đâu vậy? Mọi người đang đợi em diễn đấy.
- Sao anh đến chậm vậy? Anh muốn để em đợi bao lâu nữa? Công việc nhiều lắm hả anh?
- Em nói gì vậy Thuyên?

- Anh đến ngay đi. Galaxy chiều nay vắng người quá. Em thấy sợ.

- Sao vậy Thuyên?

- Mười lăm phút nữa anh đến nha. Em chờ.

- Có chuyện gì vậy?

- Em đợi anh.

Lệ Thuyên tắt máy. Quay sang Võ Kiệt, cô vờ vênh mặt:

- Bây giờ anh có thể ra về rồi chứ?

Tôi nghĩ anh không bắt lịch sự đến nỗi ở lại đây quấy rầy chúng tôi hẹn hò chứ.

Hai hàm răng Võ Kiệt chạm vào nhau như muốn gãy ra. Mọi chuyện đã quá rồi, anh còn đứng đây làm gì.

Võ Kiệt bỏ đi trong cơn ghen tức. Anh không nói được một lời nói.

Lệ Thuyên đứng chết trân. Cô gào lên trong tâm tưởng:

Tại sao lại như vậy hả Kiệt? Em yêu anh, rất yêu.